

ARA QUE SOM POBLE

Van arribar sense fer soroll,
amb les mans buides i els ulls plens de camins.
Portaven maletes de records,
paraules que no enteníem,
i una esperança humil,
penjada com un sol darrere la pluja.

Al principi eren “de fora”,
mirats amb recel, amb curiositat,
com si no sabérem
que nosaltres també hem hagut de marxar
i hem tornat.

Però van jugar als nostres carrers,
van pujar les nostres muntanyes,
van aprendre la nostra llengua
i les van fer seues.

Ara ja no preguntem d'on venen,
sinó què els agrada,
què cuinen a casa,
quin conte els expliquen a la infantesa.

**No mirem el color de la pell,
sinó com brillen els seus ulls quan somriuen,
com ens donen la mà sense por,
com comparteixen el pa i la paraula.**

**On abans hi havia persones desconegudes,
ara hi ha noms,
ara hi ha veus,
i inclús família.**

I amb el temps, ens hem adonat
que hem après mútuament.
Hem après de llocs llunyans,
de ritmes que no coneixíem,
i de sabors nous.

Ara sabem que conviure és sumar.
Que acollir no és perdre res.
És guanyar veïnat,
guanyar noms,
guanyar històries.

El nostre poble, que era menut,
ara té més llengües, més ulls, més colors.
I no per això és menys nostre.
Al contrari: ara és més poble que mai.

Perquè som nosaltres.
Totes i tots.
Les persones que érem.
Les que han vingut.
Les que vindran.

Obrim les portes.
Obrim els braços.
Obrim el cor.

Poema de Sara Bellés